

Тамъ долчето сладкогласно
 Чъркаше на вистринѣ.

Гледахъ какъ сѣ наредени
 По неке-то ввредѣ звѣзди;
 Духъ отъ горы зелени
 Вѣтрецъ, и ма разхладн.

Славейченце гласовито

Самненинко въ ношнѣй часъ
 На затѣлно, въ клонце выто,
 Пѣеше съ сладъкъ гласъ.

Въ него смаанъ и почуденъ
 Язъ не склопихъ си очи,
 Цѣлж ношъ стоахъ разбѣденъ
 Да го слѣшамъ какъ цѣрчи.

Мене като веселеше

Милинкѣй ношнѣй пѣвецъ,
 Бзъхъ постелкж сладко спеше
 Мойз-тъ спятникъ и комецъ.

Но внезапно, ахъ горкана!

Мѣсацъ аснѣй сѣ въ глѣжи